

WASHINGTON D.C.

APRIL

De jonge vrouw stapte uit de taxi bij het Roosevelt-monument in West Potomac Park. Het was bijna middernacht en ze ritste haar blauwe nylon jack dicht tegen de voorjaarskou. Toen ze haar hand uit haar zak haalde, zag ze dat ze nog net genoeg dollars had om de chauffeur het bedrag van de rit te betalen, dus deed ze er als fooi een biljet van twintig euro bij.

‘Es tut mir leid,’ mompelde ze verontschuldigend.

De chauffeur reageerde met een geërgerde grom. Desondanks griste hij het verkreukelde buitenlandse bankbiljet uit haar hand en gaf zo’n dot gas dat ze achteruit moest springen om te voorkomen dat het achterwiel van de taxi over haar tenen reed. Het wierp wel een golf modderig water op, dat de pijpen van haar rode jeans en haar suède sportschoenen bespatte.

Ze bleef roerloos op de stoep staan, totdat de taxi uit het zicht was verdwenen. Dat waren haar instructies, waaraan ze zich nauwlettend had gehouden vanaf het moment dat ze twee uur daarvoor op Reagan National was geland.

Neem een taxi, geen Uber. Neem niet de eerste in de rij en ook niet de tweede; neem de derde. Geef als bestemming de National Archives op en als je daar aankomt, steek je over naar het winkelgebied. Laat je telefoon aanstaan, maar verstop hem bij de fontein, op een plek waar hij niet snel gevonden zal worden. Dan neem je een tweede taxi naar het Roosevelt-monument.

Alleen een paranoïde geest zou zoveel voorzorgsmaatregelen ei-

sen, maar de man met wie ze had afgesproken geloofde nu eenmaal in samenzweringen. Hij hield zich al zijn hele leven bezig met het schrijven van fictie die realistischer was dan de zogenaamde waarheid. Daarom had ze hem uitgekozen voor haar verhaal. Ze wilde iemand die geen genoeg nam met de leugens die andere mensen wel geloofden.

Meine Lügen, dacht ze. Mijn eigen leugens! Leugens die je je leven kosten!

Toen de taxi uit het zicht was verdwenen stak de vrouw – ze was 28 jaar oud – haar handen in de zakken van haar jack en stak met kwieke passen de straat over. Ze was lang, had een slank, lenig postuur en warrig zwart haar met een scheiding in het midden. Ook haar gezicht was smal en langwerpig, met een u-vormige kin, een bleke huid en een spitse neus met scherpe lijnen naar de mondhoeken en sproetjes aan weerszijden. Ze had dunne lippen en een mond die niet snel glimlachte. Haar donkere ogen observeerden de wereld om haar heen met een strakke, grimmige blik waaraan maar heel weinig ontging.

Ze liep het plein op en keek naar Roosevelts beroemde gezegde dat in de stenen muur was gebeeldhouwd: *THE ONLY THING WE HAVE TO FEAR IS FEAR ITSELF*. Maar Roosevelt had ongelijk. Voor haar was er genoeg om bang van te zijn.

Als om dat te benadrukken hoorde ze een scherpe metalen klik en ze bleef abrupt staan. Het klonk alsof er ergens in het duister de haan van een pistool werd gespannen. Ze keek naar de knoestige boomstammen en zocht naar de bron van de dreiging. Ze zag niemand, maar de zoete, misselijkmakende geur van marihuana en het zachte, rochelende gekuch vertelden haar dat er hier onzichtbare individuen waren die naar haar loerden: straatmensen die zich op plekken als deze ophielden. Toch waren zij niet degenen die haar angst aanjoegen.

Dat waren andere mensen. De mannen van de Piramide.

Waren ze haar op het spoor?

Met haastige passen vervolgde ze haar weg over de stoep langs het Tidal Basin. De blaadjes van de kersenbloesem zweefden als wolken roze sneeuw door de lucht. De straatverlichting hoog boven haar wierp vreemde schaduwen op de tegels en gaf haar het gevoel dat ze heel groot was. Ze bevond zich nu op open terrein. Een

doelwit. Maar hoe konden ze weten dat ze hier was? Hoe konden ze vermoeden dat ze op het punt stond hen te verraden? Ze was zo voorzichtig geweest. Ze had niemand verteld wat ze van plan was.

Alleen aan Oskar. Ze had hem niet kunnen achterlaten zonder hem uit te leggen wat ze van plan was. Maar zelfs die boodschap was indirect geweest. Ze had die achtergelaten bij een gemeenschappelijke kennis, en hij zou die waarschijnlijk pas krijgen als deze nacht allang achter de rug was.

Toch vertelde haar gevoel haar dat ze werd geobserveerd. Ze keek nerveus over haar schouder om zich ervan te overtuigen dat er niemand achter haar liep en vervolgde haar weg langs het glinsterende water. Ze liep een paar verlaten bankjes voorbij totdat ze het goede zag, het bankje waarop met wit krijt een kruisje op de zitting was getekend. Ook een voorzorg... zodat hij zeker zou weten dat zij degene was met wie hij had afgesproken.

Ze ging zitten, keek op haar horloge en zag dat het vijf voor twaalf was. Over vijf minuten zou hij naast haar komen zitten.

Ze tuurde over het water en keek naar het Washington Monument, dat als een raket, klaar om gelanceerd te worden, de lucht in stak. Er stonden sterren aan de hemel; de maan en wolken waren nergens te zien. Het was een aangename nacht. Perfect. Ze wilde dat Oskar nu bij haar was. Ze dacht aan al die keren dat hij haar had verteld hoe graag hij naar de Verenigde Staten wilde, om bezienswaardigheden als het Smithsonian, de Golden Gate Bridge en de Grand Canyon te bezoeken. Dan zouden ze samen gaan, had hij gezegd, misschien wel op huwelijksreis, wat zijn manier was om haar te vertellen dat ze binnenkort een aanzoek kon verwachten. Hij had er geen idee van dat ze al veel vaker in de vs was geweest, dat ze al jarenlang missies voor de Piramide in diverse staten van de vs had gedaan.

Leugens die je je leven kosten!

Haar laatste trip was in oktober van het afgelopen jaar geweest. Vanaf dat moment werd ze gekweld door flashbacks van die gruwelijke nacht. Ze kreeg nog steeds de rillingen als ze terugdacht aan de duizenden mensen in de straten van Atlanta, aan het geschreeuw en de gescandeerde leuzen, de molotovcocktails en de wolken traangas. Aan de brand. Het was de brand geweest die haar tot haar besluit had gebracht. Ze hadden haar verzekerd dat het

gebouw leegstond. Dat er niemand gewond zou raken. De brand was bedoeld als een symbolische daad en meer niet; dat moest genoeg zijn. Maar in plaats daarvan had ze moeten toekijken hoe er negen lijken uit het gebouw werden gehaald, negen dichtgeritste vinyl lijkzakken die naast elkaar op straat werden gelegd.

Waarvan drie met de lijken van kinderen.

Het was op dat moment geweest dat ze haar beslissing had genomen. Dat ze had beseft dat ze niet langer kon meewerken aan de leugens.

Ze keek weer op haar horloge en begon zich zorgen te maken. Er was al te veel tijd verstreken. Het was inmiddels zeven over twaalf. Waar bleef hij? Ze keek op en haar blik ging naar het voetpad in hoopvolle afwachting van het bekende gezicht dat haar had aangekeken vanaf de achterplaat van de boeken die ze sinds haar tienertijd had gelezen. Ze had ze allemaal verslonden, ook de boeken die hij had geschreven toen ze nog niet eens geboren was. In het vliegtuig vanuit Duitsland had ze zijn nieuwste gelezen... een roman die *Serpent!* heette.

Maar de auteur liet zich niet zien. Ze slaakte een moedeloze zucht toen de realiteit tot haar doordrong. Hij kwam niet.

Had hij haar verraden? Nee! Niet hij, dat was absoluut uitgesloten.

Of was hij al dood?

In het donkere groen achter haar hoorde ze een wild geritsel. Onmiddellijk sprong ze op van de bank en draaide zich om. Een reusachtige man met warrig haar kwam tussen de grillige stammen van de kersbomen vandaan en kwam wankelend, alsof hij dronken was, op haar aflopen. Eerst zag ze alleen zijn silhouet, maar zodra het licht van de straatlantaarns op hem viel, zag ze dat de zweetdruppels over zijn verwilderde gezicht stroomden en dat zijn mond, waar geen geluid uit kwam, openstond alsof hij pijn leed. Als een soort bosmonster liep hij op haar af maar bleef toen opeens staan, trillend en schokkend met zijn hele lichaam, alsof het onder stroom stond. Toen viel hij om, als een boom, maakte nog een paar stuiptrekkende bewegingen en bleef roerloos liggen.

Ze rende naar hem toe en bekeek hem eens goed. Het was niet de man met wie ze had afgesproken. Deze man lag op zijn rug, met zijn ogen open, zonder nog iets te zien. Het was duidelijk dat hij

dood was. Hij had vettig zwart haar dat alle kanten op stak, een pokdalige huid en een stoppelbaard van minstens vier dagen. Hij droeg een vuilwit T-shirt en een spijkerbroek met scheuren, modervlekken en groene vegen. Door de penetrante zure lichaamsgeur die van hem opsteeg sloeg ze haar hand voor haar mond en neus.

Een dakloze. Een drugsverslaafde die door een overdosis was geveld. Ze keek naar de donkere puntjes en vlekjes in de vouw van zijn arm, waar hij zichzelf keer op keer had geïnjecteerd. Ze had in de Europese kranten gelezen dat dit soort sterfgevallen in de grote Amerikaanse steden een alledaags verschijnsel was.

Maar ze vond het een te groot toeval dat hij juist hier en nu was gestorven.

Ze keek naar de enorme rechterhand van de man en zag dat hij zijn vingers om iets heen had geklemd. Het was een leren dames-tasje, heel klein, dat er duur uitzag. Ze hurkte naast de man neer, wong het tasje tussen zijn vingers vandaan en opende het. In het tasje vond ze een portefeuille, en toen ze die opensloeg zag ze een paar biljetten van honderd dollar en een stel creditcards op naam van Deborah Mueller. De naam zei haar niets. Iemand die ze nooit eerder had ontmoet.

Ze vond ook een Duits paspoort in het tasje.

Met een vreemd, angstig gevoel sloeg ze het open en moest zich inhouden om geen kreet van schrik te slaken. De naam in het paspoort was dezelfde als die op de creditcards: Deborah Mueller. Maar het gezicht kwam haar maar al te bekend voor. Het was haar eigen gezicht.

In het paspoort van Deborah Mueller zat een foto van háár!

Een zoveelste leugen.

Ze wist wat dit inhield. Het betekende dat ze haar op het spoor waren. Ze liet het tasje uit haar handen vallen en wilde wegrennen, maar het was al te laat. Ze keek om zich heen en zag op het voetpad van beide kanten iemand op haar afkomen. Twee mannen, allebei in het zwart gekleed en hun gezicht bedekt door een masker dat een of andere tekenfilmfiguur voorstelde. Ze had nog maar één vluchtweg, de weg waar de dakloze man vandaan was gekomen voordat hij dood neerviel, en ze rende die kant op. Maar zodra ze de kersenbomen naderde, zag ze in het duister recht tegenover haar een derde man.

De jachthonden hadden de prooi in het nauw gedreven voor de jager.

De man was gekleed in een donker pak en een tweed overjas die tot aan zijn enkels reikte. Hij had blond haar en een blozend gezicht, met de grillige rode lijn van een litteken op zijn ene wang. Haar blik ging naar het oude, verroeste mes in zijn hand, dat eruitzag alsof het van de dakloze man was geweest. Maar in de hand van deze man was het een dodelijk wapen. Als versteend bleef ze staan. Ze kon zich niet meer verroeren of wegreppen. De man tuitte zijn lippen en begon vreemd genoeg een deuntje te fluiten. Het was een nummer van de Beatles, en hoewel het maar een kort stukje was, herkende ze het onmiddellijk, als een laatste bizarre grap.

‘I Should Have Known Better.’

Ja, ze had inderdaad beter moeten weten. Ze had kunnen weten hoe dit zou eindigen.

‘*Liebst du der Beatles, Louisa?*’ vroeg de man met een wrede glimlach terwijl hij zijn vingers om het heft van het mes klemde.

Ze zuchtte en kreunde van wanhoop. Ze zag het lemmet naderen. Daarna kwam het bloed. In de laatste seconden van haar leven besefte ze dat ze niet meer de kans zou krijgen om met Oskar naar Amerika te gaan.

Ze had de strijd verloren, en de Piramide had gewonnen. Varak had gewonnen.

De leugens zouden blijven doorgaan.

DEEL EEN

BÚÐIR, IJSLAND
EEN WEEK LATER

Jason Bourne zat gehurkt achter het stenen muurtje dat rondom de kleine zwarte kerk stond. Over de lavavelden waaide een bitterkoude wind en de leigrijze wolken hingen dicht boven de zwarte bergtoppen. Door zijn Swarovski-verrekijker keek hij naar de twee witte gebouwen van het kusthotel schuin onder hem. Het waren de enige gebouwen in de kilometers verre omtrek: het sobere zwarte kerkje en het elegante hotel, in een landschap van grillig vulkanisch gesteente. En de enige geluiden waren het schrille fluiten van de wind en het donderende geraas van de golven van de Atlantische Oceaan, die op het schelpenstrand sloegen.

Hij observeerde de mannen van het back-upteam, die gedurende het afgelopen uur afzonderlijk op de locatie waren aangekomen. Ze hadden op verschillende plekken rondom het hotel hun positie ingenomen, onopvallend, alsof ze IJslanders in deze verlaten uithoek van het eiland waren. Het was duidelijk dat ze op iemand wachtten. Als Bourne gelijk had, zou dat betekenen dat de moordenaar die bekendstond als Lennon hier over niet al te lange tijd ook zou arriveren.

Lennons team bestond uit vijf man, stuk voor stuk moordenaars. De eerste was een man in een overall, die zijn truck bij de oprit van de enkelbaans weg naar de kust had geparkeerd, de motorkap had geopend en deed alsof hij iets aan de motor bijstelde. Nummer twee en drie zaten allebei met een pint bier aan een picknicktafel achter het hotel, op luide, vrolijke toon met elkaar te praten. Nummer vier

had zich gecamoufleerd en was slechts een stipje in de verte, maar Bourne had hem gespot toen hij op zijn buik in het wuivende, lange gras van het lavaveld was gaan liggen. Hij had een geweer met een telescoopvizier, dat hij op het hotel gericht hield.

De vijfde man lag naast Bourne bij het muurtje, met een ingeslagen schedel door een plat stuk vulkanisch gesteente, en zijn VP40-pistool en twee extra magazijnen zaten nu in Bournes zakken. Bourne luisterde naar de radio van de man, maar tot nu toe had er geen communicatie tussen de teamleden plaatsgevonden.

Het daaropvolgende uur verstreek langzaam. De grauwe namiddag ging over in de vroege avond en de bergen aan de horizon werden in mist gehuld. Het werd kouder, de windvlagen deden de taaie bosjes en het dorre gras bewegen en Bournes gezicht werd nat van de motregen. Maar hij had zijn zwarte wollen muts ver over zijn voorhoofd getrokken, liet de verrelijker op de rand van het muurtje rusten en verroerde zich niet. Zijn handen werden beschermd door zwarte nylon handschoenen. Het blote oog kon van grote afstand de geringste beweging en kleur onderscheiden, en hij moest voorkomen dat dat gebeurde. Alhoewel, als de anderen in de buurt van de kerk iets zagen bewegen, zouden ze waarschijnlijk aannemen dat het ging om de vijfde man, die dood naast Bourne achter het muurtje lag.

Uiteindelijk zag hij in de verte een auto naderen: een rood stipje op de bochtige, grijze toegangsweg. Toen de auto dichterbij kwam, herkende hij die als een kleine Citroën C3, geen auto die hij van Lennon zou verwachten. De Citroën stopte achter het hotel, het portier aan de bestuurderskant ging open en hij zag een vrouw uitstappen. Verder niemand. Snel haalde Bourne zijn camera onder zijn leren jack vandaan, zoomde in op het gezicht en maakte een paar foto's. Ze was achter in de twintig, slank en aantrekkelijk, en had blond haar dat tot op haar schouders viel. Ze was gekleed in een donkerblauwe wollen trui in IJslandse stijl, een lichte broek en laarzen, en aan de band over haar schouder hing een leren rugzak. In plaats van het hotel binnen te gaan stak ze een sigaret op en wandelde naar de flauw aflopende helling die uitzicht op het strand bood.

De twee bierdrinkende mannen aan de picknicktafel negeerden haar. Zij negeerde hen ook, hoewel Bourne vermoedde dat ze dat deed omdat ze niet wist dat ze werd geobserveerd. In plaats van

om zich heen te kijken tuurde ze naar de witgekopte golven van de oceaan, terwijl de wind haar blonde haar door de war blies. Nadat ze haar eerste sigaret had opgerookt, stak ze meteen een tweede op, met de hoekige bewegingen van iemand die probeerde haar zenuwen de baas te blijven. Haar manier van doen vertelde hem dat ze geen prof was.

Niet lang daarna zag Bourne nog twee auto's met hoge snelheid naderen. Het waren grijze Range Rovers met geblindeerde ruiten. Hij verstrakte en al zijn zintuigen waren klaarwakker terwijl hij keek naar de mannen van het beschermingsteam, die in gespannen afwachting hetzelfde deden. De man in de overall sloeg de motorkap van zijn truck dicht. De twee mannen aan de picknicktafel zetten hun pinten neer en staken hun handen in hun zakken om hun wapens in gereedheid te brengen.

In Bournes oortje werd via de radio een kort zinnetje in het IJslands gezegd.

'Pað er hann.'

Daar is hij.

De twee SUV's stopten hard remmend achter het hotel. Er stapte niemand uit. De motors bleven lopen. Maar de blonde vrouw liet onmiddellijk haar sigaret vallen, trapte die uit en liep naar de Range Rovers toe.

Bourne hield zijn adem in.

Dit was het belangrijke moment.

Eén jaar. Een jaar lang had hij in diverse Europese landen jacht gemaakt op de man die zich Lennon noemde. Een moordenaar die zowel Treadstone als Interpol te slim af was geweest. De man die beweerde dat hij de sleutel tot Bournes gewiste verleden in handen had.

Hun laatste confrontatie was een gevecht op leven en dood op een strand in Noord-Californië geweest, toen Lennon erin was geslaagd met een rubberboot over het water te ontsnappen. Sindsdien had Bourne tijdens al zijn missies jacht op hem gemaakt, maar Lennon was hem steeds een stap vóór geweest en Bourne steeds te laat om hem te overmeesteren en tot praten te dwingen. En hem daarna te vermoorden. Tot een week geleden. Toen was hij in Barcelona een corrupte bankier op het spoor gekomen, die banden had met Lennon, en die hem had verteld over een geplande ontmoeting op

het schiereiland Snæfellsnes, twee uur rijden van Reykjavík. Deze keer was Bourne er helemaal klaar voor.

Het achterportier van de eerste Range Rover werd geopend. Een man stapte uit.

Bourne bekeek hem door de verrekijker. Hij zag een man met kort blond haar en diamantjes in beide oorlellen. Zijn ogen gingen schuil achter een smalle zonnebril, maar zijn dikke, lichte wenkbrauwen waren zichtbaar. Hij had een forse, brede neus, een krachtige kin en een litteken dat als een horizontale streep over zijn wang liep. Hij was groot van stuk en droeg een dure grijze tweed overjas die tot aan zijn enkels reikte. Onder de jas ging hij gekleed in een witte trui met ronde hals, een zwarte broek en nette schoenen.

Was hij het?

Deze man leek op geen enkel punt op de moordenaar die hij in Californië had gezien, maar hij wist dat uiterlijk bijzaak was. Lennon was een meester als het ging om valse identiteiten en het veranderen van zijn gezicht, haar en ogen, van de taal die hij sprak en met welk accent. Hij had er nooit twee keer hetzelfde uitgezien. Hij nam moeiteloos iemands identiteit over en liet die persoon dan dood achter.

Lennon was een mysterie. Een geest.

Met een korte hoofdbeweging gaf hij een teken aan de blonde vrouw. Naast elkaar liepen ze het pad naar het lavaveld op. Zijn manier van lopen! Bourne had die eerder gezien, een jaar geleden in Londen, toen Lennon tijdens het congres van de WTO een moord-aanslag op een van de sprekers had willen plegen. Op het strand in Californië had hij dat loopje ook gezien. En hij herkende het van langer geleden, waar het ergens in de mist van zijn gewiste geheugen moest zitten.

Al zijn vermommingen waren gepaard gegaan met diezelfde achteloze, elegante manier van lopen, alsof zijn bovenlichaam en gespierde schouders boven zijn heupen zweefden.

Lennon.

De blonde vrouw en de moordenaar liepen naast elkaar het veld met het zwarte gesteente in. Door de verrekijker zag Bourne de spanning op het gezicht van de vrouw. Ze was bang, zag hij. Het beviel haar niet dat ze op deze afgelegen plek hadden afgesproken en ondanks het feit dat hij zich had vermomd, vond ze het niet